

Това беше сутринта рано. Наближаваше пладне, а по пжтеката нищо се не мерна. Но чичо Зарко се не отчайваше.

Най-после кжде пладне той сжгледа вржх скалите дива коза. Тя издигаше високо главата си, като да душеше нящо и се оглеждаше наоколо. По едно време заскача леко от камжк на камжк и се спусна предпазливо по пжтеката. Кога дойде до солта, тя отново се огледа, наведе се и заблиза. Чичо Зарко нямаше тжрпение да чака повече. Той се прицели и гжрмна. Козата силно извряка и падна край парчето сол.

С.

ПРЕДИ ПЕТ ГОДИНИ.

В кжщите бяха останали само старци, жени и деца. Те посрещаха новата година сжс своето сжрде. Никой не знаеше, дали другия ден няма да му донесе някоя скржбна вест, защото всички млади и здрави мжже бяха на бойното поле. Едни стояха в окопите край Дунава и в Ромжния и се биеха с румани и руси. Други бяха по планините и долините на Албания и Македония и всеки ден воюваха с италянци, французи, англичани, сжрби и какви ли още не? Трети бяха край Беломорските брегове, да не приближат някои паракди и да стоварят чужди войски в нашата земя.

Тогава всички синове на народа посрящаха новата година с пушки в ржце на бойното поле. Бжлгария водяше война с целия свят. Смжртта покосяваше всеки ден живота на хиляди здрави хора. Повечето от училищата бяха обжрнати на болници и в тях лежаха много ранени, болни и умирающи войници.

Войските ни се биеха храбро и в техни ржце бяха не само Добруджа, Тракия и Македония, а и много чужда земя. Но всички посрящаха новата година сжс свито сжрдце, защото не знаеха що ни носи страшната война. Тогава бе едно желанието на всички: — край на тежките размирни години.